

„Árvácska”

DIÁKMELLÉKLET

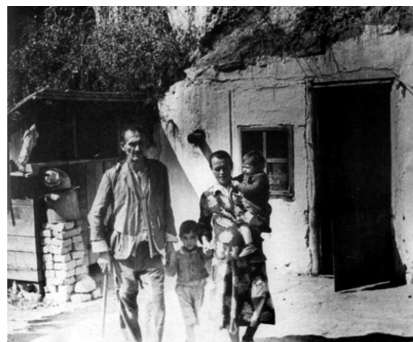
D1 – Szólások, közmondások a szegénységről

A szegénység reménység.
Szegény fog madarat, de gazdag eszi meg.
Szegény ember vízzel főz.
Szegény embernek sok a nyavalyája.
Azok szedik az epret, akik nem rázzák a fát.
Ebek konyháján élődik.
Jeget eszik, vizet iszik, lapuval takarózik.
Nem füstöl a kéményük.
Se kutyája, se macskája.
Se ökre, se szamara.
Szegény, mint a templom egere.
A szegény embert még az ág is húzza.
A koldusnak még a maga apja sem barátja.
Nincs nehezebb az üres kosárnál.
Dolgozz kutya, ha szegény vagy!

D2 – „Peremhelyzetek”– Escher Károly fotói

Ötgyermekes óbudai munkás-
család

Budafoki barlanglakás lakói

Pancsoló gyerekek

Ikercecsemők a Hangyatelepen

Anyja gyermekeivel a Hangyatelepen

Kilakoltatottak a szabad ég alatt

Kilakoltatott család

Gyermekkórház

Gyerekek a pesterzsébeti nyomortelepen

*D3 – Érmezei Lili cikke és fotói a dévai gyerekekről***DÉVAI GYEREKEK**

Az egész úgy kezdődött, hogy utaztál a vonaton, kék vonaton, kényelmesen ülve, állva, fáradtan, délben, délután és este. Egyszer mégis megérkeztél. Dévára. Ismerősnek tűnhet, még régről, amikor abban a bizonyos versben Kőműves Kelemen történetét hallottad. Ám a mostani Déva egészen más. Nagyváros. Aszfalt, panelház, beton, füst, szegénység, filléres kóla. Nekünk filléres. Nekik nem. A pelenkát darabra mérik. Az egész város, főleg nyáron, egy nyüzsgő katlan. Az emberek rohannak, a kocsisor beáll, dudálás, idegesség.

Viszont van egy titkos hely Déván, ahová ha megérkezel, ismeretlen, mosolygós kisgyerekek rohannak feléd, ugranak egymás után a nyakadba, egyre csak ölelnek magukhoz, még meg sem kérdezik, hogy hívnak, de máris szeretnek. Játszani hívnak, és mindent egyszerre akarnak megmutatni. Ez a hely, az Árvaház Déván. Itt nincsenek nagy fehér falak, kongó folyosók, rácsos ágyak, szigorú ápolók. Nincsen félig pislákoló sárga neonlámpa. Van egy nagy panelház, meg egy kicsi udvar. A panelházban aprócska lakások sorakoznak. Minden lakásban 10-12 kisgyerek. Rájuk egy nevelő vigyáz. Minden lakásban így él egy család. A körülmények igen szegényesek. Valahogy mégis azt érzed, hogy szeretet vesz körül.

A gyerekek nem mindig kacagtak ám gurgulázva. Sok szülőt a hihetetlen szegénység kényszerít arra, hogy gyermekét beadja az árvaházba. Rengetegen küszködnek az éhséggel, sok gyerek kezdi az utcán az életét koldulással. Napokig nem esznek, nincs otthonuk, sokuk szülei alkoholisták, agresszívek vagy egyszerűen eltűntek. A gyerekek tetvesek, soványak, betegek, fáznak.

Azonban van egy ember, aki járja az utcát, az elhagyatott falvakat, keresi, kutatja a szegény sorsú gyerekeket, hogy befogadja őket árvaházába. Ellenszegül és harcol a román hatósággal. Ez az ember egy ferences szerzetes, Böjte Csaba. Ő alakította ki Déván az árvaházat, 1990-ben, nagy titokban és illegálisan.

Azóta az árvaház egyre nagyobb lett, egyre csak gyarapodott a kis lakók száma is. A gyerekek az állomásokról, a hegyekből, az ajtó-ablak nélküli házakból pedig végtelenül hálásak. Nemcsak neki, hanem mindenkinek, akitől egy kicsi szeretetet is kapnak. És tudnak örülni. Tudnak örülni azoknak az apróságoknak is, amiket te már-már észre sem veszel.

Még mindig szorítják a kezedet. Semmi kincsért nem engednének el. Mindezt azért, mert rájuk mosolyogtál. És egy hét múlva már te is gurgulázva kacagsz.

